

ת"ד 2659/04/14 - מדינת ישראל נגד רפאל ביטון- בעצמו

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

22 ינואר 2015

ת"ד 2659-04-14 מדינת ישראל נ' ביטון

בפני כב' השופטת דורית בונדה

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

הנאשם

רפאל ביטון- בעצמו וע"י עו"ד אורן חקון מטעם הסנגוריה
הציבורית

גזר דין

1. הנאשם הורשע לאחר הודייתו בעובדות כתב האישום ולפיו נהג ביום 28.1.2014 בשעה 14:00 רכב ברח' פנחס רוזן בתל אביב והתקרב לצומת מרומזר עם רח' שלנסקי. נתיב נסיעת הנאשם לפני הצומת סומן בחץ המורה על נסיעה ישר בלבד, כשמעל הרמזור ובכיוון נסיעתו הוצבו תמרורים של אי פנייה שמאלה ואין פניית פרסה. הנאשם נהג בקלות ראש, לא נתן תשומת לב לדרך, לא ציית לתמרורים ולחיצים שבדרכו, פנה שמאלה, ונכנס למסלול נסיעת אופנוע אשר אותה עת נסע, בחסות אור ירוק, מול כיוון נסיעתו ושני כלי הרכב התנגשו. כתוצאה מהתאונה נחבלה רוכבת האופנוע חבלה של ממש הכוללת, בין היתר, שני שברים בלסת, היא עברה ניתוח בהרדמה כללית ואושפזה בבית החולים עד ליום 4.2.2014. כמו כן נחבל נוסע ברכבו של הנאשם וכלי הרכב המעורבים ניזוקו.
2. הנאשם נוהג משנת 1985, לחובתו 12 הרשעות קודמות (האחרונה נעברה בשנת 2013 וקודמתה בשנת 2005). אין בעברו של הנאשם תאונות דרכים קודמות. עברו הפלילי התיישן.
3. הנאשם בחר להודות בכלל המיוחס לו, זאת בפתח הליך ההקראה ובהזדמנות הראשונה. לאחר הרשעתו עתרה המאשימה לדחות את שמיעת הטענות לעונש, על מנת לברר את מצב המעורבת ולצורך כך נדחה הדיון פעמיים. לדיון הנדחה אשר התקיים לבסוף ביום 8.9.14, התייצבה המעורבת, בת 26, והעידה על מצבה הרפואי בעקבות התאונה. כעולה מעדותה הרי שנגרמה לה צלקת באזור הלסת, נגרם שבר בלסת התחתונה ובמפרק, נחבלה בראשה, עברה ניתוח בלסת, בעקבות הפגיעה הושמו גומיות בפיה במשך חודשיים לצורך איחוי השבר. גם כיום היא סובלת מכאבים בלסת ובמפרקים, נוצר רווח בין שיניה, קיים שבר ביד שמאל אשר טרם התאחה, נפגע עצב בברך, היא סובלת מחוסר תחושה באזור השפה התחתונה ומקבלת טיפול נפשי ופסיכיאטרי. בתום עדותה הוגשו לתיק מסמכים רפואיים (ת/1) ביחס למצבה הרפואי. המעורבת לא נחקרה על ידי הנאשם. בתום דבריה פנה הנאשם בפנייה נרגשת אל המעורבת, ביקש את סליחתה ואיחל לה רפואה שלמה.
4. בסמוך לאחר שמיעת דברי המעורבת, הודיעה המאשימה לראשונה, כי עמדתה העונשית הינה למאסר ולו בעבודות שירות. לנוכח עמדה חדשה זו, הוריתי על מינוי סניגור מטעם הסניגוריה הציבורית לנאשם תוך דחייה נוספת של גזירת דינו של הנאשם ושל שמיעת הטענות לעונש.
5. בטיעוניה לעונש, המאשימה לא חזרה על עמדתה העונשית להטלת עונש מאסר, אולם עתרה לפסילת

רישיונו של הנאשם לתקופה שלא תפחת מ-3 שנים, למתן צו שירות לתועלת הציבור, לפסילה על תנאי, למאסר על תנאי ולקנס. את עמדתה העונשית נימקה המאשימה בחומרת העבירות אשר נעברו על ידי הנאשם, אשר בשל נהיגתו קלת הראש גרם לתאונת דרכים בה נפגעה המעורבת חבלות של ממש, הפנתה לחומרת החבלות כעולה מעדותה של המעורבת ומתעודות רפואיות אשר הוגשו לתיק. למעורבת לא נקבעו כל אחוזי נכות, אולם משיחה שערך ב"כ המאשימה עם בא כוחה של המעורבת המייצג בהליך הנזיקי, הרי שהאחרון מעריך כי ייקבעו לה אחוזי נכות בשיעור גבוה.

לתמיכה בעמדתה הפנתה המאשימה לת"פ 27400-02-12 **מדינת ישראל נ' חיים שעשוע** (מיום 2.3.2014) ולע"פ 2619/14 **חיים שעשוע נ' מדינת ישראל** (מיום 30.11.2014), מהם ביקשה ללמוד, כי מתחם העונש ההולם ביחס לנהיגה קלת דעת עשוי לנוע בין מאסר למשך 3 חודשים עד ל-9 חודשים, זאת לצד פסילה של רישיון הנהיגה לתקופה שבין 11 חודשים ל-36 חודשים. ביחס לעברו של הנאשם, הפנתה ל-3 הרשעות קודמות בעברו הרחוק של נהיגה בהיותו בלתי מורשה וכן לעברו הפלילי שהתיישן, במסגרתו ריצה מאסרים לתקופות ארוכות.

6. הסניגור בטיעונו לעונש הפנה להודיה המהירה של הנאשם תוך נטילת אחריות, להבעת הצער והכאב על החבלה שנגרמה, טען בהרחבה כנגד התנהלות המאשימה אשר בחרה להעיד את המעורבת במסגרת ראיותיה לעונש ולאחר העדתה בשלב מאוחר זה הודיעה כי עמדתה למאסר, בעוד הנאשם לא היה מיוצג ובעוד בדיונים שקדמו לא הודיעה על עמדה עונשית מעין זו. הסניגור הפנה לפחד ולמורא הגדול אשר נגרם לנאשם לנוכח שינוי עמדתה העונשית. המאשימה בסופו של יום בעת טיעוניה לעונש, אמנם לא חזרה על עמדה עונשית זו, של גזירת מאסר, אולם עתרה להחמיר עם הנאשם ביתר רכיבי הענישה תוך פסילת רישיונו לתקופה שלא תפחת מ-3 שנים, באופן אשר אינו מתיישב עם רף החבלות שנגרמו למעורבת.

עוד קבל הסניגור על כך, כי עמדתה העונשית העדכנית הינה פרי עדותה המאוחרת של המעורבת. לטענתו, המעורבת העידה על דרך הגוזמא, על חבלות שלא בא זכרן בכתב האישום ולא בגרימתן הנאשם הודה במסגרת הודייתו, בעוד החבלות שנגרמו הן ברף נמוך ולצידן עונש פסילה מינימאלי של 3 חודשים. משכך טען, כי על בית המשפט לגזור את דינו של הנאשם בהתייחס לחבלות מושא כתב האישום ואלו בלבד ולא אלו אשר תוארו בעדותה של המעורבת.

עוד הפנה הסניגור לאינטרס המעורבת בתוצאות ההליך ובהעצמת נזקיה, כשהיא מצויה בעיצומה של תביעה נזיקית וחפצה בהגדלת ממדי הנזק לצורך קבלת פיצוי מחברת הביטוח. פציעתה הינה בת החלמה, היא עובדת ולומדת וחייה מתנהלים כסדרם, לא נגרמה לה נכות רפואית או תפקודית, ביחס לצלקת אין ראייה לגבי מימדיה, או לגבי היעדר אפשרות לרפאה ומדובר, לכל היותר, בנכות אסתטית בשונה מתפקודית, כשהיא בוודאי תפוצה על נזקיה מחברת הביטוח.

הסניגור התייחס לנסיבות ביצע העבירה, לטעות שהנאשם עשה עליה הוא נותן את הדין.

אשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם, התייחס לעברו התעבורתי, כשהנאשם נוהג משנת 1985 ולחובתו 12 הרשעות קודמות בלבד. עברו הפלילי התיישן. הנאשם נכה בשיעור של 100%, מתפרנס מקצבת ביטוח לאומי (1/נ) ומעבודה מזדמנת כנהג מחליף (2/נ) ונזקק לרישיונו לצורך פרנסה.

ביחס למתחם העונש ההולם, טען, כי מתחם זה נע בין 15 ימי פסילה, מקום בו החבלות הינן עצמיות, לבין מספר חודשי פסילה ועתר להסתפק בפסילת המינימום אף לנוכח הפסילה המנהלית בת 60 הימים אותה ריצה הנאשם. לתמיכה בעמדתו העונשית, הגיש הסנגור אסופת פסקי-דין בהם עיינתי טרם גזירת דינו של הנאשם ואליהם אדרש בגזר הדין.

7. אף את הנאשם עצמו שמעתי, ובדבריו סיפר על הצורך ברישיון לצורך פרנסה. הנאשם בן 53, התגרש 3 פעמים ולו ילדים ונכדים. לנאשם ילד בגיל 15, אשר נזקק למזונותיו ובת חיילת. לדבריו, מהקצבה ומעבודתו המזדמנת נותר לו סכום מועט למחייה. סיפר על קשיי חייו, על השמתו במסגרות מגיל 8 יחד עם עבריינים. לדבריו עבר גיהינום, היה במוסדות, בתי סוהר, כשהחיים לא האירו לו פנים. הנאשם כואב את כאבה של המעורבת, סיפר על הטעות אשר הובילה לתאונה.

דין:

8. העיקרון המנחה בעת קביעת מתחם העונש ההולם הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. על בית המשפט לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם בהתאם לעיקרון המנחה, ולשם כך להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

9. הלכה מנחה היא, כי מרכיב חשוב ברמת הענישה בתיקי תאונות דרכים הינו תוצאות התאונה וראו בעניין זה דברי כב' השופט רענן בן יוסף בעפת (ת"א) 10576-12-10 **דמיטרי רודקוביץ' נ' מדינת ישראל** (מיום 23.12.10) שם נקבע, כי לתוצאת התאונה יש השלכה משמעותית לעונש שייקבע כמו גם לחומרת העבירה, אולם יש לשקול גם רשלנות תורמת של הנפגע וכן נסיבות אישיות של הנאשם.

וראו גם בעפ"ת (ת"א) 15291-10-12 **ראובן ששון נגד מדינת ישראל** (מיום 13.12.12) בו חזר כב' השופט רענן בן יוסף, על עמדתו וקבע, כי: **"תוצאות תאונה במישור הנזק שנגרם לנפגע הינו מרכיב חשוב ברמת הענישה...אך מנגד, גם נסיבות אישיות של נאשמים הינם כלי שיש לעשות בהם שימוש או לתת להם משקל במסגרת הענישה. נסיבות אישיות, ובהן, בין היתר התנהגותם הכללית על הכביש, המתבטאת בגיליון הרשעותיהם"**.

10. ביחס לתוצאות התאונה, עיון במסמכים הרפואיים (ת/1) מלמד, כי החבלה שנגרמה למעורבת אינה מצויה ברף העליון של החבלות של ממש. המעורבת נחבלה בראשה ובגבה חבלות שאינן של ממש אשר אף אינן נזכרות כלל בכתב האישום. ביחס לחבלה של ממש, כעולה מדו"ח סיכום האשפוז, נגרמו שברים בלסת התחתונה, בעיניים המעורבת עברה ניתוח בו בוצע קיבוע בין לסתי לצורך תיקון השבר, כשהיא סבלה מהגבלה בפתיחת הפה. לא נמצאו עדויות לשברים נוספים בעצמות הפנים, היא טופלה תרופתית ושחררה לביתה **"במצב טוב"** עם המלצה לטיפול במשככי כאבים, מנוחה, חופשת מחלה וביקורת במרפאת פה ולסת והופנתה לכירורג פלסטיקה לטיפול בצלקת בפניה. המעורבת שוחררה לביתה ביום 4.2.2014, דהיינו בחלוף 7 ימים ממועד התאונה. בשלב זה, לא נקבעו למעורבת כל אחוזי נכות, כשלטענת המאשימה כאמור לעיל, הרי שמשיחה שקיימה עם בא כוחה של המעורבת בתיק הנזיקי, יתכן ויקבעו למעורבת אחוזי נכות גבוהים ואולם מדובר בהשערה ולצורכי גזירת עונשו של

הנאשם אין ולא הוצגה לפני כל אסמכתא המאששת טענה זו.

11. אף שאין עסקינן בחבלות של ממש ברף עליון, הרי שעדיין אין להקל ראש כלל ועיקר בחבלה שגרמה למעורבות, בין היתר, לצלקת בפניה, כשהנאשם במעשיו פגע בערך החברתי של שמירה על ביטחון עוברי הדרך ושלמות גופם.

12. על נסיבות ביצוע התאונה למדתי, שעה שלא נוהלו הוכחות, מכתב האישום, מטיעוני הצדדים לעונש ומדברי הנאשם, מהם גם עולה יכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עשה ואת הפסול שבמעשהו וכן את יכולתו להימנע מהמעשה ומידת השליטה שלו על מעשהו.

13. ביחס למדיניות הענישה הנהוגה וטווחי הענישה הנהוגים ברף החבלות כפי המקרה שלפני:

עיינתי בפסיקה אליה הפנתה המאשימה:

ת"פ 27400-02-12 **מדינת ישראל נ' פלוני** (מיום 2.3.2014) וע"פ 2619/14 **פלוני נ' מדינת ישראל** (מיום 30.11.2014). במקרה זה הנאשם, נהג מונית, גרם לתאונת דרכים קשה בה נדרסה ונחבלה קשות הולכת רגל כבת 80 על מעבר חצייה ונגרמה לה **חבלה חמורה (כהגדרתה בסעיף 333 לחוק העונשין)**, הנאשם נמלט מזירת האירוע ולא דיווח על מעורבותו בתאונה עד שהתגלה באקראי. בית המשפט המחוזי נדרש למתחם העונש ההולם ביחס לנהיגה קלת הדעת וגרימת חבלה וקבע מתחם הנע בין שלושה ל- 9 חודשי מאסר בפועל לצד עונשי פסילה שבין 11 ל- 36 חודשים, ואולם כפי שצויין על ידי בית המשפט המחוזי בגזר דינו מדובר במתחם בנסיבותיה המיוחדות של העבירה שנעברה, עבירה שכאמור גרמה להולכת רגל במעבר חצייה חבלה חמורה.

עיינתי בפסיקה הרבה אליה הפנה הסנגור:

בארבעה מן המקרים שהובאו, לא עולה מגזר הדין אופי וטיב החבלה שנגרמה:

- ת"ד 12485/08 **מדינת ישראל נגד ליבסקינד דוד** (מיום 20.10.09) בו נגרמה חבלה של ממש להולך רגל ונגזרה פסילת בת 3 חודשים.
- ת"ד 1367/08 **מדינת ישראל נגד יעקב בואר** (מיום 12.4.10) בו נגרמה חבלה של ממש ונגזרו 4 חודשי פסילה בניכוי פסילה מנהלית.
- ת"ד 5924-08-10 **מדינת ישראל נגד נתנאל דנוך** (מיום 28.2.11) בו במסגרת הסדר נגזרו על הנאשם 4 חודשי פסילה בגין גרימת חבלה של ממש בהולך רגל במעבר חציה.
- ת"ד 12852-12-10 **מדינת ישראל נגד יעקב אלבחרי** (מיום 24.12.12) בו נחבל הולך רגל חבלה של ממש ונפסל רישיונו של הנאשם ל- 4 חודשים בניכוי פסילה מנהלית. במקרה זה אף נקבעה קיומה של רשלנות תורמת להולך הרגל.

בשנים מהמקרים שהובאו היה זה הנאשם עצמו או קרוב משפחתו שנחבל:

- ת"ד 12257/07 **מדינת ישראל נגד שובלי נתנאל** (מיום 15.7.09) בו נגרמו חבלות למספר מעורבים, וכן לנאשם עצמו ולרעייתו אשר נחבלה חבלה של ממש בדמות שבר בקלוויקולה ושברים בצלעות וכן נגרם שבר באף לנוסעת, כשהנאשם היה נהג חדש בעת ביצוע העבירה ונגזרו עליו 6 חודשי פסילה בניכוי פסילה מנהלית.

- ת"ד 6282-06-13 **מדינת ישראל נגד אחמד סואעד** (מיום 18.6.14) בו נגרמה חבלה של ממש לנאשם חתך בסנטר שנתפר וכן עליונה שנעקרה ונגזרו על הנאשם במסגרת הסדר 3 חודשי פסילה בפועל בניכוי פסילה מנהלית.

כן הובאו ע"י הסנגור גזרי דין נוספים ביחס לחבלות של ממש:

עפ"ת 47632-02-14 **עומר מכלוף נגד מדינת ישראל** (מיום 6.3.14) בו נגרמה למעורבת חבלה של ממש בדמות שבר ברגל ובירך שהצריכו ניתוח וקיבוע ונגזרו 5 חודשי פסילה (הערעור נדון ונדחה ביחס לרכיב הפיצוי הכספי שנפסק למעורבת).

ת"ד 252-08-10 **מדינת ישראל נגד תאופיק סלמאן** (מיום 11.3.12) בו נגרמו למעורב שברים בצלעות ושבר של עצם הסקפולה, אושפז, עבר ניתוח שיחזור וקיבוע השברים, הועבר לשיקום ביום 30.7.08 והשתחרר ביום 21.8.08, כשהתאונה ארעה ביום 19.6.08. ככל הנראה אף נגרמה למעורב 20% נכות אורטופדית ו- 20% נכות נפשית (לא הוצגה אסמכתא). במקרה האמור נפסל רשיונו של הנאשם לתקופה בת 6 חודשים.

ת"ד 946-01-12 **מדינת ישראל נגד דורית זיס** (מיום 13.12.12) בו נגרמה חבלה של ממש להולכת רגל בדמות חבלת ראש ודימום סוב- ארכנואידלי שהצריך טיפול רפואי ואשפוז בן יומיים ונגזר עונש של 6 חודשי פסילה.

נוסף על אלה, עיינתי בפסיקה נוספת המלמדת על טווחי ענישה בחבלות דומות, קלות או חמורות מהחבלות כאן:

- רע"פ 6918/02 **מנשה אחיה נ' מדינת ישראל** (מיום 22.8.02), שם נגרמו להולך רגל יליד 1929 שחצה במעבר חצייה חבלות של ממש בדמות שברים בכתף השמאלית ובצלע השמאלית ואושרה על ידי בית המשפט העליון פסילת רשיון נהיגה בת 4.5 חודשים.

- ת"ד (י"ם) 1436-01-14 **מדינת ישראל נגד עיסא חוואש** (מיום 28.4.14) בו הנאשם הורשע בין היתר בגרם חבלה של ממש ונזק לרכוש כשאגב נסיעה לאחור פגע בהולכת רגל ילידת 1944 וגרם לה לחבלת ראש ולשברים בצלעות, בעצמות האגן וביד ימין. הולכת הרגל אושפזה 3 שבועות ונגזרו עליו 6 חודשי פסילה בניכוי 60 ימי פסילה מנהלית.

- ת"ד 2914/07 **מדינת ישראל נגד נחמיה שמענוב** (מיום 22.6.09) בו הולכת רגל אשר נחבלה במעבר חציה חבלות של ממש בדמות שבר מרוסק בכתף ושבר בברך, עברה ניתוח וכן יצאה ממעגל העבודה ונותרה נכה, נגזרו 6 חודשי פסילה.

- ע"פ 70613/07 **אהרונצ'יק בן אריה מישקין נגד מדינת ישראל** (מיום 7.6.07) בו בית המשפט שלערעור אישר עונש פסילה שגזר בית משפט קמא על נאשם, אשר גרם לחבלה של ממש בהולכת רגל בת 11 שחצתה במעבר החצייה, בדמות שבר באגן, פסילה למשך 6 חודשים.
- עפ"ת (חיפה) 30937-01-13 **לילי מץ נגד מדינת ישראל** (מיום 3.5.13) בית המשפט שלערעור קיבל ערעור על חומרת העונש ובמקרה של חבלה של ממש בהולך הרגל במעבר חצייה בדמות שברים ברמוס פוביס דו"ץ וכן שבר בפיקה משמאל והופחת משך הפסילה משישה חודשים ל- 4 חודשים.
- ת"ד 2541-10-12 **מדינת ישראל נגד שלומי רוטשטיין** (מיום 14.4.13) בו נחבל המעורב, רוכב קטנוע, בחבלות של ממש בדמות פגיעות קשות ושברים בשני קרסוליו, גובס בשתי הרגלים למשך 3 חודשים, אושפז בבי"ח וולפסון למשך שבועיים ולאחר מכן אושפז חודשיים במרכז השיקום "רעות". לאחר שחרורו עבר טיפולי פיזיותרפיה ונאלץ להתהלך באופן קבוע עם גרב מיוחדת בקרסול רגל ימין, סובל ממגבלות בהליכה ובעמידה ממושכת ותיתכן בעתיד התערבות ניתוחית. במקרה זה נגזרה על הנאשם פסילה למשך 6 חודשים.
- עפת (ת"א) 10576-12-10 **דמיטרי רודקביץ נ' מדינת ישראל** (מיום 23.12.10) בו הולכת רגל נחבלה חבלות של ממש, הגיעה לבית החולים בהכרה מעורפלת, נזקקה להנשמה ונגרמו לה שברים בעצמות הפנים ובארובות העיניים ובוצעו תפרים בעפעף העין, סבלה משברים בכל דפנות הסינוס ודימום בחלל האף והלוע, שברים בארובת העין הימנית, כשגלגל העין נדחק קדימה, היא הונשמה ואושפזה למשך יומיים בטיפול נמרץ, שם בוצעה אקסטובציה והיא אף אושפזה במחלקת פה ולסת במשך שבועיים ונותחה בהרדמה מלאה לשם קיבוע השברים בעצמות הפנים ובארובות העיניים. בית המשפט לתעבורה גזר על הנאשם 18 חודשי פסילה בניכוי פסילה מנהלית. על גזר דינו של בית המשפט קמא הוגש ערעור, במסגרתו כב' השופט רענן בן יוסף בחר להמתיק את עונשו של הנאשם והעמיד את רכיב הפסילה על 8 חודשים בניכוי 60 ימי פסילה מנהלית.
14. **מכלל האמור עולה, כי טווחי הענישה בחבלות, הדומות והחמורות מהחבלות שלפני, כלל לא דומים לעונש אותו בקשה המאשימה לגזור על הנאשם, כשזכור עתרה היא לפסול את רישיונו לתקופה שלא תפחת משלוש שנים, זאת בנוסף לעונשים נוספים.**
15. אך על מנת לסבר את העין, ראוי לעיין במקרה בו בית המשפט שלערעור מצא לנכון לפסול רישיון לתקופה קצרה בהרבה מהמבוקש ע"י המאשימה, בת 11 חודשים, במקרה בו החבלות חמורות בהרבה מהחבלות בתיק זה- כך בעפ"ת 36094-10-11 **רוקסנה שטרית נגד מדינת ישראל** (מיום 23.1.12) נדון ערעור על חומרת העונש ביחס לאירוע תאונה בו הנאשמת פגעה בשלוש הולכות רגל וגרמה להן לפציעות קשות, אחת מהולכות הרגל סבלה משבר בדנס, חוליות C5 ו-C6 ודימומים פנימיים במוח ואושפזה לשבוע ימים, הולכת רגל אחרת אושפזה במחלקה לטיפול נמרץ למשך 11 יום עקב שברים מרובים בחלקים שונים של גופה ושבר תלישה, ובעקבות זאת עברה ניתוחים רבים והשתלות עור והועברה לשיקום, הולכת הרגל השלישית נחבלה בגופה ואושפזה לשמונה ימים עקב פגיעות ראש ודימום מוחי, שברים פתוחים בגפיים וקרע בסרעפת. בוצע ניתוח להחזרת הקיבה לחלל הבטן. במהלך האישפוז הועברה לטיפול נמרץ ולאחר מכן לשיקום. כמו כן הרכב ניזוק. בית המשפט לתעבורה גזר על הנאשמת בין היתר פסילת רישיון הנהיגה לחמש שנים. בית המשפט שלערעור התערב בעונש משמעותית וקיצר הפסילה ל- 11 חודשים.

16. מנגד, סבורני כי אין להסתפק בפסילה אותה בקש הסנגור לגזור על הנאשם, לנוכח נסיבות ביצוע העבירה ורף החבלות שנגרמו למעורבת ובעניין זה אף אם עסקינן, בין היתר, בפגיעה אסתטית, הרי שאף בה אין להקל ראש.

17. בע"פ 1323/13 רך חסן נ' מדינת ישראל (מיום 13.5.13), קבע בית המשפט העליון, כב' השופטת עדנה ארבל, כי יש להבחין בין מתחם העונש ההולם לבין טווח הענישה הנהוג: "...עוד אבקש לחדד בהקשר זה כי אין לטעות ולזהות בין מתחם העונש ההולם לבין טווח הענישה הנהוג. מדובר ב"יצורים" שונים....פועל יוצא מהשוני....הוא, שמתחם העונש אינו משמש כ"תעריף ענישה קבוע" שאותו יש להחיל בצורה אוטומטית בכל המקרים העתידיים".

משכך, לא קיים "תעריף עונשי קבוע" ביחס לסוג חבלות זה או אחר. מדיניות הענישה משתנה ממקרה למקרה, בהיות הענישה אינדיבידואלית, כשהפסיקה אליה הפנו הצדדים כמו גם הפסיקה אליה נדרש בית המשפט מלמדת על מדיניות ענישה נהוגה במקרים דומים יותר או פחות, אולם בסופו של יום כל מקרה נשקל לגופו בנסיבותיו הספציפיות.

18. במקרה שלפני, לא ניתן להתעלם מ"גלגליו" של תיק זה ומשינויים שחלו במהלך התיק בעמדתה העונשית של המאשימה. כאמור, המאשימה לאחר הודיית הנאשם ובהיותו בלתי מיוצג בחרה להכריז, בתום שמיעת המעורבת, כי עמדתה העונשית הינה למאסר, מאחורי סורג ובריח.

אמנם, טרם גזירת הדין לא חזרה המאשימה עוד על עמדה עונשית זו, וטוב עשתה, ואולם מלכתחילה רף החבלות בתיק זה, אף לאחר שמיעת המעורבת, לא הצדיק עמדה עונשית מעין זו כלל ועיקר, כשעונש זה כלל אינו מצוי במתחם העונש ההולם את רף החבלות הספציפי שנגרמו למעורבת.

יש לזכור, כי הודעת המאשימה נפלה על הנאשם כ"רעם ביום בהיר". הסנגור היטיב לבטא את תחושת הפחד הגדול והמורא אשר אחזו בנאשם כתוצאה מהכרזת המאשימה.

טרם הצגת עמדה עונשית זו או אחרת על ידי המאשימה, ראוי כי הדבר ייעשה תוך שיקול דעת ואחריות מרבית בבחינת "סוף מעשה במחשבה תחילה".

יש לזכור, כי המעורבת העידה על החבלות ועל נזקים הנפשיים שנגרמו לה. חלק מהנזקים הנטענים לא קיבלו כל אחיזה בתיעוד הרפואי שהוגש, כך ביחס לטיפולים הנפשיים, לשם הדוגמא.

נכון הוא כי הנאשם רשאי היה לחקור את המעורבת על נזקים נטענים אלה ואף להידרש לשאלה מניין כי מצב נפשי זה הינו פרי התאונה בלבד, אלא, שהנאשם כאמור היה לא מיוצג, יחסי הכוחות מטבע הדברים- לא היו שווים. אף זאת שקלתי טרם גזירת עונשו.

19. במכלול הנתונים שלפני ולאחר שבחנתי היטב את כלל השיקולים הנדרשים וכן עיינתי עיין היטב בכלל טענות הצדדים, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם את העבירות שנעברו ובמרכזן גרימת חבלה של ממש, נע בין פסילה העולה על פסילת המינימום בת השלושה חודשים ושאינה פחותה מפסילה בת ארבעה חודשים, פסילה מותנית, מאסר מותנה וקנס לבין פסילה של עד 8 חודשים ועונשים נלווים.

20. טרם גזירת העונש, יש לבחון בתוך המתחם נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות ובהן בחנתי את הפגיעה של העונש בנאשם ובמשפחתו, כשהנאשם כאמור הינו גרוש אולם נושא במזונות ילדיו, תומך בבת חיילת ובבן קטין, בחנתי את הנזקים שנגרמו לנאשם מביצוע העבירות ומהרשעתו, כשהנאשם נפסל פסילה מנהלית בת 60 יום ועומד לרצות כעת פסילה נוספת שיפוטית, את נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו בהזדמנות הראשונה, את הבעת החרטה וההתנצלות והאמפתיה שגילה מול הנפגעת, את מאמציו לחזור למוטב, את התנהגותו החיובית של הנאשם ועלייתו על מסלול חיים נורמטיבי זאת חרף הקשיים אותם חווה מילדותו, כשהנאשם כאמור גדל במוסדות וחיי לצד עבריינים, שקלתי גם את מצבו הרפואי, נכותו בשיעור 100%, מצבו הכלכלי כשהוא נתמך מקצבת מ.ל.ל. ומהכנסה נוספת, כן שקלתי את עברו התעבורתי שאינו מכביד בשים לב לוותק הנהיגה ושמתי לנגד עיני כי עברו הפלילי- התיישן, כשהנאשם זנח את חיי העבריינות ושיקם עצמו.

21. ולאחר שבחנתי כל אלה, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. קנס בסך של 700 ₪ או 7 ימי מאסר תמורתם. הקנס ישולם עד ולא יאוחר מיום 1.3.15. הנאשם יפנה למזכירות בית המשפט לצורך קבלת שוברי תשלום הקנס.
- ב. הנני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה למשך 6 חודשים, בניכוי 60 ימי פסילה מנהלית. הנאשם יפקיד את רישיונו במזכירות בית המשפט בתום הדיון.
- ג. הנני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה וזאת למשך 5 חודשים, על תנאי למשך 3 שנים.
- ד. אני דנה את הנאשם למאסר למשך 5 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים, והתנאי הוא שלא ינהג בזמן פסילה או יגרום לתאונת דרכים בה נגרמה חבלה של ממש.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי בתל-אביב.

ניתנה היום, ב' שבט תשע"ה, 22 ינואר 2015, בנוכחות
הצדדים.